

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tiende Afdeling)

13. oktober 2022*

»Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF –
urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – artikel 3, stk. 1, og artikel 8 – kriterier ved
bedømmelsen af, om et kontraktvilkår er urimeligt – betydelig skævhed i parternes rettigheder og
pligter ifølge aftalen – krav om, at den erhvervsdrivende handler i god tro – mulighed for at sikre
et højere beskyttelsesniveau end det ved direktivet fastsatte«

I sag C-405/21,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Višje
sodišče v Mariboru (appeldomstolen i Maribor, Slovenien) ved afgørelse af 8. juni 2021, indgået til
Domstolen den 30. juni 2021, i sagen

FV

mod

NOVA KREDITNA BANKA MARIBOR d.d.,

har

DOMSTOLEN (Tiende Afdeling),

sammensat af dommerne M. Ilešič, som fungerende afdelingsformand, I. Jarukaitis og Z. Csehi
(refererende dommer),

generaladvokat: G. Pitruzzella,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- FV ved advokat R. Preininger,
- den slovenske regering ved B. Jovin Hrastnik, som befuldmægtiget,
- Europa-Kommissionen ved B. Rous Demiri og N. Ruiz García, som befuldmægtigede,

* Processprog: slovensk.

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 3, stk. 1, samt artikel 8 og 8a i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 (EUT 2011, L 304, s. 64) (herefter »direktiv 93/13«).
- 2 Denne anmodning er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem forbrugeren FV og NOVA KREDITNA BANKA MARIBOR d.d., der er en bank i henhold til slovensk ret, vedrørende en kreditaftale og de retlige akter i forbindelse med denne aftale.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 12. og 16. betragtning til direktiv 93/13 har følgende ordlyd:

»[D]e nationale lovgivninger giver [...] på nuværende tidspunkt kun mulighed for en delvis harmonisering; kun kontraktvilkår, der ikke er blevet individuelt forhandlet, er omfattet af dette direktiv; det er vigtigt at give medlemsstaterne mulighed for under overholdelse af traktaten at sikre forbrugeren et højere beskyttelsesniveau ved at fastsætte strengere nationale bestemmelser end bestemmelserne i dette direktiv.

[...]

[V]urderingen efter faste generelle kriterier af, om vilkår er urimelige, navnlig i forbindelse med erhvervsvirksomhed af offentlig karakter i form af levering af kollektive tjenesteydelser baseret på solidaritet mellem brugerne, skal suppleres med en samlet vurdering af de forskellige berørte interesser; heri ligger hensynet til, at der er handlet i god tro; ved vurderingen af begrebet god tro skal der især tages hensyn til styrkeforholdet i parternes forhandlingspositioner, til, om forbrugeren på den ene eller den anden måde er blevet tilskyndet til at give sin tilslutning til kontraktvilkåret, og til, om varerne eller tjenesteydelserne er solgt eller leveret på forbrugers særlige bestilling; den erhvervsdrivende kan opfylde kravet om god tro ved at handle loyalt og rimeligt med den anden part, hvis legitime interesser han skal tage hensyn til.«
- 4 Direktivets artikel 3, stk. 1, fastsætter:

»Et kontraktvilkår, der ikke har været genstand for individuel forhandling, anses for urimeligt, hvis det til trods for kravene om god tro bevirker en betydelig skævhed i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren.«

5 Det nævnte direktivs artikel 5 bestemmer:

»I de aftaler, hvor alle eller nogle af de vilkår, der tilbydes forbrugeren, er i skriftlig form, skal disse vilkår altid være udarbejdet på en klar og forståelig måde. Hvis der opstår tvivl om et kontaktvilkårs betydning, gælder den fortolkning, som er mest gunstig for forbrugeren. [...]«

6 Samme direktivs artikel 8 bestemmer følgende:

»Medlemsstaterne kan inden for det område, der omfattes af dette direktiv, vedtage eller bevare strengere bestemmelser, der er forenelige med traktaten, for at sikre en mere omfattende beskyttelse af forbrugerne.«

7 Artikel 8a, stk. 1 og 2, i direktiv 93/13 har følgende ordlyd:

»1. Hvis en medlemsstat vedtager bestemmelser i overensstemmelse med artikel 8, skal den underrette Kommissionen herom samt om alle eventuelle senere ændringer, navnlig hvis disse bestemmelser:

- udvider vurderingen på grundlag af kriterierne for urimelige kontraktvilkår til også at gælde for individuelt forhandlede kontraktvilkår eller for prisens eller betalingens tilstrækkelighed
- indeholder fortegnelser om kontraktvilkår, der betragtes som urimelige.

2. Kommissionen sikrer, at de i stk. 1 nævnte oplysninger er let tilgængelige for forbrugerne og de erhvervsdrivende, bl.a. på et dertil indrettet websted.«

Slovensk ret

8 Artikel 24 i Zakon o varstvu potrošnikov (lov om forbrugerbeskyttelse) (Uradni list RS, n° 98/04, konsolideret udgave, herefter »ZVPot«) bestemmer følgende i stk. 1:

»1. Kontraktvilkår anses for urimelige, hvis

- de bevirker en betydelig skævhed i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren
- de bevirker, at aftalens opfyldelse vil være urimeligt til skade for forbrugeren, eller
- de bevirker, at opfyldelsen af aftalen væsentligt adskiller sig fra, hvad forbrugeren med rimelighed kunne forvente, eller
- de er i strid med princippet om god tro og redelig handlemåde.«

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

9 Den 19. september 2007 indgik NOVA KREDITNA BANKA MARIBOR og FV's mor en kreditaftale. Efter at sidstnævnte afgik ved døden, forpligtede FV sig den 21. juli 2014 i henhold til en aftale om vedgåelse af gælden til at tilbagebetale kreditaftalens resterende hovedstol til

sagsøgte i hovedsagen. Med sidstnævnte aftale havde låntager lånt 149 220 schweiziske franc (CHF) (ca. 89 568 EUR på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen), som skulle tilbagebetales inden for 240 måneder.

- 10 Nævnte kreditaftale indeholdt ikke bestemmelser om den gældende valutakurs. I henhold til aftalens artikel 12 påtog låntageren sig imidlertid kursrisikoen.
- 11 Den forelæggende ret har anført, at kursrisikoen blev til virkelighed i det foreliggende tilfælde, eftersom låntager pr. 29. januar 2018 fortsat skulle tilbagebetale sagsøgte i hovedsagen 72 049,58 EUR.
- 12 Den 9. april 2018 anlagde FV sag ved Okrožno sodišče v Mariboru (retten i første instans i Maribor, Slovenien) med påstand om, at det bl.a. skulle fastslås, at den i hovedsagen omhandlede kreditaftale var ugyldig, og påberåbte sig ændringerne i valutakursen mellem euro og schweiziske franc. Efter at denne ret frifandt sagsøgte, har FV iværksat appel for Višje sodišče v Mariboru (appeldomstolen i Maribor, Slovenien), der er den forelæggende ret.
- 13 Ifølge denne ret afhænger afgørelsen af den tvist, den er forelagt, af, om ZVPots artikel 24, stk. 1, er i overensstemmelse med ordlyden af og formålene med direktiv 93/13. Denne retsinstans ønsker nærmere bestemt oplyst, om direktivets artikel 3, stk. 1, kan gennemføres i national ret, således at betingelserne om »god tro« og »betydelig skævhed« er særskilte og uafhængige af hinanden, hvorfor den under omstændighederne i den sag, den er forelagt, ikke skal undersøge, om sagsøgte i hovedsagen handlede i god tro.
- 14 Den forelæggende ret har anført, at det fremgår af 12. og 16. betragtning til direktiv 93/13, sammenholdt med direktivets artikel 8 og 8a, at medlemsstaterne kan vedtage bestemmelser, der sikrer et højere forbrugerbeskyttelsesniveau end det ved direktivet sikrede, og at sådanne bestemmelser i så fald skal meddeles Kommissionen. Ifølge den forelæggende ret har Republikken Slovenien ikke meddelt Kommissionen bestemmelserne vedrørende de betingelser, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/13.
- 15 Den forelæggende ret har endvidere anført, at der ikke af Domstolens praksis fremgår en klar fortolkning af artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/13, på grundlag af hvilken den kan afgøre, om fortolkningen og anvendelsen af den relevante bestemmelse i national ret er i overensstemmelse med formålene med dette direktiv. Den forelæggende ret har desuden anført, at det følger af flere afgørelser truffet af Vrhovno sodišče (øverste domstol, Slovenien), at de to betingelser i artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/13 skal fortolkes som kumulative betingelser, hvilket er i strid med forbrugerens interesser og yder denne en mindre beskyttelse end den ved national ret sikrede. Den forelæggende ret er af den opfattelse, at et sådant standpunkt ikke er i overensstemmelse med Domstolens praksis, som – idet den tillader de øverste nationale retsinstanser at foretage en nærmere præcisering af de kriterier, som Domstolen selv har defineret – ikke giver disse øverste nationale retsinstanser mulighed for at hindre de lavere retsinstanser i at sikre forbrugerne den fulde virkning af direktiv 93/13 og effektive retsmidler til at forsvare deres rettigheder.
- 16 På denne baggrund har Višje sodišče v Mariboru (appeldomstolen i Maribor) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 3, stk. 1, [i direktiv 93/13,] sammenholdt med [direktivets] artikel 8 og 8a, [...] fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for nationale bestemmelser, der kvalificerer de to krav om »god tro« og »betydelig skævhed« som alternative krav (dvs. særskilte,

selvstændige og af hinanden uafhængige krav), og hvorefter det ved en afgørelse om vilkårs urimelige karakter er tilstrækkeligt, at der foreligger faktiske omstændigheder, som alene kan henføres under ét af disse krav?»

Om det præjudicielle spørgsmål

- 17 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 3, stk. 1, og artikel 8 i direktiv 93/13 skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning, som gør det muligt at fastslå, at et kontraktvilkår er urimeligt, hvis det bevirker en betydelig skævhed i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren, uden at der i et sådant tilfælde imidlertid foretages en undersøgelse af kravet om »god tro« som omhandlet i denne artikel 3, stk. 1.
- 18 Det skal indledningsvis præciseres, at direktiv 93/13 forpligter medlemsstaterne til at indføre en ordning, som sikrer, at alle kontraktvilkår, der ikke har været genstand for individuel forhandling, kan efterprøves med henblik på at afgøre, om de er urimelige. Det tilkommer i denne forbindelse den nationale retsinstans under hensyntagen til kriterierne i artikel 3, stk. 1, og artikel 5 i direktiv 93/13 at afgøre, om et sådant vilkår under hensyntagen til omstændighederne i den konkrete sag opfylder dette direktivs krav om god tro, jævnbyrdighed og gennemsigtighed (dom af 7.11.2019, Profi Credit Polska, C-419/18 og C-483/18, EU:C:2019:930, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis).
- 19 I henhold til artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/13 anses et vilkår i en aftale, der er indgået mellem en forbruger og en erhvervsdrivende, som ikke har været genstand for individuel forhandling, for urimeligt, hvis det til trods for kravene om god tro bevirker en betydelig skævhed i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren.
- 20 Ved at henvise til »god tro« og til »betydelig skævhed« i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren indeholder artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/13 imidlertid kun en abstrakt definition af, hvad der gør, at et kontraktvilkår, der ikke har været genstand for individuel forhandling, anses for urimeligt (dom af 27.1.2021, Dexia Nederland, C-229/19 og C-289/19, EU:C:2021:68, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).
- 21 Domstolen har således fastslået, at der med henblik på afgørelsen af, om et kontraktvilkår bevirker en »betydelig skævhed« i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren, bl.a. skal tages hensyn til de regler i den nationale lovgivning, der gælder, såfremt der ikke foreligger en aftale mellem parterne herom. Det er ved hjælp af en sådan sammenlignende undersøgelse, at den nationale ret kan vurdere, om, og i givet fald i hvilket omfang, aftalen stiller forbrugeren i en mindre gunstig retsstilling end den, der følger af den gældende nationale lovgivning. Ligeledes med dette formål for øje er det relevant at foretage en undersøgelse af den retlige situation, som den nævnte forbruger befinder sig i, under hensyn til de midler, den pågældende råder over i medfør af den nationale lovgivning, med henblik på at bringe anvendelsen af urimelige kontraktvilkår til ophør (dom af 27.1.2021, Dexia Nederland, C-229/19 og C-289/19, EU:C:2021:68, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).
- 22 Undersøgelsen af, om der eventuelt foreligger en »betydelig skævhed«, kan endvidere ikke begrænses til en økonomisk vurdering af kvantitativ art, der baseres på en sammenligning af på den ene side det samlede transaktionsbeløb, der er omfattet af aftalen, og på den anden side de udgifter, der pålægges forbrugeren ved dette kontraktvilkår. En betydelig skævhed kan således

alene være en følge af et tilstrækkeligt alvorligt indgreb i den retsstilling, hvori forbrugeren som aftalepart befinder sig i henhold til de gældende nationale bestemmelser, uanset om det er i form af en begrænsning i indholdet af de rettigheder, som den pågældende ifølge disse bestemmelser har krav på i henhold til aftalen, en hindring for disses udøvelse eller pålæggelse af en yderligere forpligtelse, der ikke er fastsat i nationale regler (dom af 27.1.2021, Dexia Nederland, C-229/19 og C-289/19, EU:C:2021:68, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

- 23 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt kravet om »god tro« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/13 er overholdt, fremgår det af retspraksis, at den nationale retsinstans på baggrund af 16. betragtning til dette direktiv med henblik herpå skal efterprøve, om den erhvervsdrivende ved at handle loyalt og rimeligt med forbrugeren med rimelighed kunne forvente, at forbrugeren ville acceptere et sådant vilkår efter individuel forhandling (dom af 3.10.2019, Kiss og CIB Bank, C-621/17, EU:C:2019:820, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).
- 24 Som det følger af 16. betragtning til dette direktiv, er kravet om »god tro« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/13 et forhold, der gør det muligt at efterprøve, om den erhvervsdrivende har handlet loyalt og rimeligt med forbrugeren, hvis legitime interesser den pågældende skal tage hensyn til. Det fremgår ligeledes af denne betragtning, at der ved vurderingen af, om der foreligger god tro, især skal tages hensyn til styrkeforholdet i parternes forhandlingspositioner, til, om forbrugeren på den ene eller den anden måde er blevet tilskyndet til at give sin tilslutning til kontraktvilkåret, og til, om varerne eller tjenesteydelserne er solgt eller leveret på forbrugers særlige bestilling.
- 25 Domstolen har i øvrigt præciseret, at begrebet »god tro« er uløseligt forbundet med undersøgelsen af, om et kontraktvilkår er urimeligt (kendelse af 17.11.2021, Unión de Créditos Inmobiliarios, C-79/21, ikke trykt i Sml., EU:C:2021:945, præmis 38).
- 26 Det påhviler følgelig den nationale retsinstans under hensyn til alle omstændighederne i sagen at efterprøve først den eventuelt manglende overholdelse af kravet om god tro og dernæst, om der foreligger en betydelig skævhed til skade for forbrugeren som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/13 (dom af 3.10.2019, Kiss og CIB Bank, C-621/17, EU:C:2019:820, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).
- 27 På denne baggrund skal det fastslås, at de to elementer, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/13, henset til samtlige omstændigheder i den pågældende sag, kræver, at den nationale ret foretager en vurdering i lyset af de kriterier, der er særlige for disse, således at denne ret herefter afgør, om vilkåret er urimeligt, idet det præciseres, at vurderingen af disse elementer på grundlag af disse kriterier ikke udelukker, at de er forbundet.
- 28 Spørgsmålet, om et kontraktvilkår er gennemsigtigt, således som krævet i artikel 5 i direktiv 93/13, er ligeledes en af de faktorer, der skal tages hensyn til ved den vurdering af dette vilkårs urimelige karakter, som det tilkommer den nationale ret at foretage i henhold til dette direktivs artikel 3, stk. 1 (jf. i denne retning dom af 10.6.2021, BNP Paribas Personal Finance, C-609/19, EU:C:2021:469, præmis 62 og den deri nævnte retspraksis).
- 29 I det foreliggende tilfælde ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om den i medfør af slovensk lovgivning kan træffe afgørelse i tvisten i hovedsagen uden at undersøge, om den erhvervsdrivende handlede i god tro. Det skal således afklares, om en betydelig skævhed i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren er tilstrækkeligt til under overholdelse af EU-retten at påvise, at et kontraktvilkår er urimeligt.

- 30 Det skal i denne henseende indledningsvis bemærkes, at det fremgår af 12. betragtning til direktiv 93/13, at direktivet kun foretager en delvis harmonisering og minimumsharmonisering af de nationale lovgivninger om urimelige kontraktvilkår, idet medlemsstaterne under overholdelse af EUF-traktaten har mulighed for at sikre forbrugeren et højere beskyttelsesniveau ved at fastsætte strengere nationale bestemmelser end bestemmelserne i dette direktiv. Desuden følger det af nævnte direktivs artikel 8, at medlemsstaterne inden for det område, der omfattes af direktivet, kan vedtage eller bevare strengere bestemmelser, der er forenelige med traktaten, for at sikre en mere omfattende beskyttelse af forbrugerne (dom af 21.12.2021, Trapeza Peiraio, C-243/20, EU:C:2021:1045, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).
- 31 Det skal dernæst bemærkes, at direktiv 93/13 er blevet gennemført i den slovenske retsorden ved ZVPot. I ZVPots artikel 24, stk. 1, fastsættes således fire tilfælde, som er forbundet med konjunktionen »eller«, hvori et kontraktvilkår anses for urimeligt. Disse tilfælde omfatter det tilfælde, at kontraktvilkåret bevirker en betydelig skævhed i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren (det første led), og det tilfælde, at kontraktvilkåret er i strid med princippet om god tro og redelig handlemåde (det fjerde led).
- 32 Henset til den slovenske regerings skriftlige bemærkninger vedrørende begrebet »princippet om god tro og redelig handlemåde« skal det i denne henseende fremhæves, at det følger af fast retspraksis, at det påhviler Domstolen i henhold til kompetencefordelingen mellem denne og de nationale retsinstanser at tage hensyn til de faktiske omstændigheder og de retsregler, som ifølge forelæggelsesafgørelsen er baggrunden for de præjudicielle spørgsmål, hvorfor en anmodning om præjudiciel afgørelse ikke kan behandles på grundlag af den fortolkning af national ret, som en medlemsstats regering eller en part i tvisten i hovedsagen støtter sig på (jf. i denne retning dom af 15.4.2021, État belge (Omstændigheder, der er indtruffet senere end en afgørelse om overførsel), C-194/19, EU:C:2021:270, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).
- 33 Som det er anført i nærværende doms præmis 23 og 24, skal kravet om »god tro« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/13 i øvrigt fortolkes i lyset af 16. betragtning til dette direktiv.
- 34 Endelig følger det af artikel 8 i direktiv 93/13, at medlemsstaterne principielt frit kan udvide den beskyttelse, der er fastsat i direktivets artikel 3, stk. 1 (jf. i denne retning dom af 19.9.2019, Lovasné Tóth, C-34/18, EU:C:2019:764, præmis 47), for så vidt som den pågældende nationale lovgivning sikrer forbrugerne et højere beskyttelsesniveau og ikke skader traktaternes bestemmelser (jf. i denne retning dom af 2.4.2020, Condominio di Milano, via Meda, C-329/19, EU:C:2020:263, præmis 37).
- 35 En national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede forfølger det formål om forbrugerbeskyttelse, der er sikret ved direktiv 93/13. Denne lovgivning kan i medfør af dette direktivs artikel 8 endvidere sikre forbrugerne et højere effektivt beskyttelsesniveau end det, der foreskrives i direktivet, hvilket det imidlertid tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, idet den ligeledes skal tage hensyn til national retspraksis på området.
- 36 Henset til den forelæggende rets tvivl skal det i øvrigt bemærkes, at Kommissionen i sine indlæg for Domstolen har anført, at de slovenske myndigheder i overensstemmelse med artikel 8a i direktiv 93/13 faktisk havde underrettet den om de relevante regler vedrørende kriterierne og metoderne for vurderingen af kontraktvilkårs urimelige karakter, hvorfor denne bestemmelse i det foreliggende tilfælde ikke kan have indvirkning på den ønskede fortolkning.

- 37 Henset til det ovenstående skal spørgsmålet besvares med, at artikel 3, stk. 1, og artikel 8 i direktiv 93/13 skal fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for en national lovgivning, som gør det muligt at fastslå, at et kontraktvilkår er urimeligt, hvis det bevirker en betydelig skævhed i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren, uden at der i et sådant tilfælde imidlertid foretages en undersøgelse af kravet om »god tro« som omhandlet i denne artikel 3, stk. 1.

Sagsomkostninger

- 38 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tiende Afdeling) for ret:

Artikel 3, stk. 1, og artikel 8 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler

skal fortolkes således, at

disse bestemmelser ikke er til hinder for en national lovgivning, som gør det muligt at fastslå, at et kontraktvilkår er urimeligt, hvis det bevirker en betydelig skævhed i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren, uden at der i et sådant tilfælde imidlertid foretages en undersøgelse af kravet om »god tro« som omhandlet i denne artikel 3, stk. 1.

Underskrifter